

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoPr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113222510
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6113222510.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudcov JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: X. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. K. XXX/X, S. proti žalovanému: STD DONIVO, odštepný závod Banská Bystrica, so sídlom Zvolenská cesta 165, Banská Bystrica, IČO: 31 678 343, v konaní právne zastúpený AK NOVIKMEC, s. r. o., Advokátska kancelária, so sídlom Rázusova 125, Vranov nad Topľou, IČO: 36 868 701, o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 288 zo dňa 21. 09. 2017, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu 997,20 Eur brutto v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, o d m i e t a .

II. Dopĺňací rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 288 zo dňa 21. 09. 2017 p o t v r d z u j e .

III. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016 vo výroku o trovách konania z r u š u j e a v tejto časti rozsudok v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodoval o uplatnenom nároku, ktorým sa žalobca domáhal náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 17. 08. 2013 - 22. 01. 2014 vo výške 2.274,49 Eur, pričom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu 997,20 brutto v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania podľa úspechu v konaní (výrok II.). Proti tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie, pričom odvolací súd po predložení veci na rozhodnutie o podanom odvolaní žalobcu bez meritórneho rozhodnutia vo veci vrátil dňa 19. 07. 2017 spis súdu prvej inštancie na rozhodnutie podľa § 225 CMP, keďže odvolací súd preskúmaním veci zistil, že súd prvej inštancie nerozhodol o celom uplatnenom nároku žalobcu. Súd prvej inštancie následne postupom v zmysle § 225 CSP rozhodol dopĺňacím rozsudkom tak, že súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k názoru, že žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru je dôvodná čo do sumy 997,20

Eur brutto a v prevyšujúcej časti uplatnený nárok žalobcu dôvodný nie je. Súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že zo strany žalovaného došlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru, o ktorom súd rozhodol rozsudkom č. k. 20Cpr/5/2013 - 63 zo dňa 21. 01. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25. 03. 2014. Žalobca oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní listom zo dňa 17. 08. 2013. V konaní bolo zistené, že do práce u žalovaného žalobca nastúpil dňa 22. 01. 2014 a práca mu bola pridelená dňa 29. 01. 2014. U žalovaného prácu vykonával do mája 2014, kedy s ním bol okamžite skončený pracovný pomer a na Okresnom súde Banská Bystrica prebieha ďalšie konanie o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Súd v konaní výsluchom žalobcu zistil, že od skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe bol zamestnaný, vykonával práce pre iné subjekty a od októbra 2013 až do januára 2014 vykonával prácu vodiča medzinárodnej kamiónovej prepravy pre spoločnosť G. S., s. r. o., kde skúšobná doba mu skončila dňa 14. 01. 2014, s touto spoločnosťou bol tiež v súdnom spore. Súd žalobe žalobcu vyhovel v časti a priznal mu náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 17. 08. 2013 do 17. 10. 2013 vo výške 997,20 Eur brutto, vychádzajúc zo znaleckého posudku, ktorý v konaní nerozporoval ani žalobca ani žalovaný a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalovaný uznal nárok žalobcu na náhradu mzdy za priznané obdobie. Súd mal za to, že žalovaný umožnil žalobcovi pokračovať v práci, poukázal na to, že žalovaný uviedol, že prácu pre žalobcu mal a žalobca prácu mohol vykonávať, avšak žalobca úmyselne ignoroval výzvy zo strany žalovaného, stránil sa kontaktu so žalovaným, čo nasvedčuje tomu, že nemal záujem vykonávať naďalej práce podľa pracovnej zmluvy pre žalovaného. Odo dňa 12. 08. 2013 nebol možný kontakt so žalobcom, ktorý vrátil žalovanému služobný telefón i kreditnú kartu. Na jeho súkromné číslo ho nebolo možné kontaktovať z dôvodu, že osoba, ktorá predmetný telefón obsluhovala sa prezentovala ako osoba odlišná od žalobcu a z jej odpovedí je zrejmé, že sa žalobca stránil kontaktu so žalovaným, aby mohol popierať doručenie oznámenia podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Zároveň v konaní bola preukázaná SMS správa ako výzva na nástup do zamestnania, čo svedčí o tom, že úmyslom žalobcu bolo vytvoriť stav, že nemá vedomosť o možnosti nástupu do práce. Z Manuálu vodiča MKD ako vnútorného predpisu zamestnávateľa bolo zistené, že každý je povinný nahlásiť zmenu kontaktného telefónneho čísla, žalobca takto nekonal napriek tomu, že oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. V konaní bola predložená písomná výzva, ktorou bolo preukázané, že žalovaný žalobcu vyzval písomne na nástup do práce, zásielka bola doručovaná doporučene s dátumom 30.10. 2013. Súd poukázal na to, že žalobca v konaní vypovedal, že na uvedenej zásielke je jeho podpis, dátum 18. 11. 2013, zásielku podpísal, nechal však bežať predĺženú úložnú lehotu, neprevzal ju, pretože nevedel, čo zásielka obsahuje. Táto skutočnosť svedčí o tom, že žalobca nemal záujem nastúpiť do práce u žalovaného, pričom v tom čase vykonával práce vodiča kamiónovej dopravy pre spoločnosť G., bol tam v skúšobnej dobe. Súd poukázal na to, že nie je dôležité čo obsahuje zásielka, ale je povinnosťou toho, komu je určená, aby zásielku prevzal, alebo ak ju nemieni prevziať, aby odmietol jej prevzatie. Dôvod tvrdený žalobcom, že zásielku neprevzal z dôvodu, že sa potreboval poradiť, lebo nevedel, čoho sa zásielka týka, nemožno akceptovať. Žalobca zároveň v konaní potvrdil, že jeho súkromný telefón používala jeho priateľka, od ktorej mal vedomosť, že mu tam chodia SMS správy od žalovaného. Vypovedal, že v tom čase bol však zamestnaný v inej spoločnosti a 4 týždne bol v zahraničí a týždeň doma. Súd pri priznaní náhrady mzdy prihliadol na skutočnosť, že žalobca bol napriek tomu, že oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní v riadnom pracovnom pomere v inej spoločnosti. Ako žalobca uviedol, už od augusta 2013 v podstate až do januára 2014, vykonával rovnakú prácu ako u žalovaného s tým, že jeho mzda bola 650 Eur brutto. Pokiaľ poukázal na skutočnosť, že bol s inou spoločnosťou v súdnom spore a nebola mu vyplácaná mzda, toto jeho tvrdenie sa nezakladá na pravde, pretože táto mu bola vyplatená v rámci mimosúdnej dohody. Súd ustálil, že je pravdou, že žalobca nemohol ani vykonávať prácu u žalovaného vzhľadom k tomu, že bol v riadnom pracovnom pomere v inej spoločnosti a prácu mohol začať vykonávať až v januári 2014, kedy s ním bol u iného zamestnávateľa skončený pracovný pomer v skúšobnej dobe. Z týchto dôvodov súd priznal žalobcovi nárok len za obdobie od 17. 08. 2013 do 17. 10. 2013, čo v konaní sporné nebolo. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 1 CSP, pričom uviedol, že predmetom žaloby bola náhrada mzdy, ktorú požadoval žalobca podľa znaleckého posudku vo výške 2.274,49 Eur brutto. Vyhovene bolo žalobe v časti a priznaná bola suma 997,20 Eur. Zároveň súd v odôvodnení uviedol, že o výške trov rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 262 ods. 2 CSP. Dopíňacím rozsudkom č. k. 20Cpr/5/2013 - 288 zo dňa 21. 09. 2017 súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol postupujúc podľa § 225 ods. 1 - 3 CSP, pričom v odôvodnení poukázal na to, že z dôvodu, že súd nerozhodol o časti predmetu konania, keď žalobca sa domáhal náhrady mzdy vo výške 2274,49 Eur a súd priznal žalobcovi nárok vo výške 997,20 Eur brutto, mal súd návrh vo zvyšku zamietnuť. Súd nerozhodol v rozsudku o časti, keď nepriznal žalobcovi celý uplatnený nárok, ale len vo výške 997,20

Eur za obdobie od 17. 08. 2013 do 17. 10. 2013 a mal za to, že mu prislúcha len nárok na náhradu mzdy za priznané obdobie, čo odôvodnil v rozsudku zo dňa 24. 11. 2016 v bode 22.

3. Proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016, ako aj proti doplniacemu rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 288 zo dňa 21. 09. 2017 v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. V odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016 žalobca namietol, že rozhodnutie súdu má vady, je v rozpore so zákonom č. 311/2011 Z. z. a súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd na pojednávaní dňa 21. 01. 2014 rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Zamestnávateľ je povinný vyzvať zamestnanca, aby opäť nastúpil do práce. Zamestnávateľ dňa 22. 01. 2014 zamestnancovi nepridelil žiadnu prácu, tú mu pridelil až 29. 01. 2014 a to i napriek tomu, že podľa vyjadrenia žalovaného prácu pre zamestnanca mal odo dňa 17. 08. 2013, t. j. odo dňa oznámenia zamestnanca o trvaní na pracovnej zmluve zamestnávateľovi. Poukázal na ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrady mzdy presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu, za čas prevyšujúci 12 mesiacov primerane znížiť, príp. vôbec nepriznať, pričom poukazoval na to, že tak môže súd urobiť len na žiadosť zamestnávateľa a len nad hranicu presahujúcu 12 mesiacov. Zamestnávateľ v konaní nežiadal, aby súd znižoval náhradu mzdy zamestnancovi, doba posudzovanej náhrady mzdy neprevyšuje dobu 12 mesiacov, t. j. za obdobie od 17. 08. 2013 do 22. 01. 2014, nebolo dôvodné súdom skúmať, či zamestnanec mal akýkoľvek iný príjem, alebo inú prácu počas obdobia nepresahujúceho 12 mesiacov. Rozhodnutie súdu priznať zamestnancovi náhradu mzdy len v období od 17. 08. 2013 do 17. 10. 2013 vo výške 997,20 Eur brutto je podľa žalobcu nezákonné a rozhodnutie súdu má vadu. Náhrada mzdy nemá charakter ekvivalentu mzdy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi. K výzve zamestnávateľa na nástup do práce uviedol, že táto písomnosť zamestnávateľa musela byť doručená zamestnancovi do vlastných rúk (nie telefonicky). Zásienka zamestnávateľa pod číslom X. XXXXXXXXXX S. zo dňa 30. 10. 2013 nebola doručovaná do vlastných rúk zamestnanca, ale bola zasielaná len ako doporučený list. V odvolaní uviedol, že listová zásielka, ktorú súd popisuje a považuje vo svojom odôvodnení za Výzvu zamestnancovi na nástup do práce od zamestnávateľa zo dňa 17. 10. 2013, nebola výzvou na nástup do práce. Súd nesprávne identifikoval skutkový stav, súd dôkaz nevykonal. Poukázal na to, že listová zásielka predložená súdu od zamestnávateľa doručovaná žalobcovi poštovým podnikom dňa 30. 10. 2013, o ktorú sa súd vo svojom rozhodnutí opieral, je otvorená listová obálka. Žalovaný tvrdí, že sa mu jeho listová zásielka zo dňa 17. 10. 2013 vrátila od poštového podniku ako neprevzatá zásielka, podľa jeho tvrdenia malo ísť údajne o výzvu zamestnancovi na nástup do práce, z akého dôvodu listovú zásielku žalovaný otváral, ak by bola výzva k nástupu do práce skutočne obsahom listovej zásielky? Je isté, že žalovaný obsah zásielky vymenil, pretože nemal dôvod listovú zásielku otvárať, ak by skutočne obsahovala výzvu nástupu do práce. Súd dôkaz otvorenia a preukázania obsahu listovej zásielky nevykonal. V ďalšom poukazoval na to, že právny zástupca žalovaného sa nezúčastňoval na pojednávaniach, žalovaný si mal svoje námietky a dôkazy uplatňovať na štyroch pojednávaniach okresného súdu, ak by takéto námietky a dôkazy v tom čase existovali, žalovaný podáva odvolania účelovo, vykonštruoval si údajnú výzvu nástupu do práce a bol si žalovaný istý rozhodnutím krajského súdu. Žalovaný koná účelovo v rozpore s dobrými mravmi a nezákonne. Po opätovnom nástupe do práce bol nútený voči zamestnávateľovi podať trestné oznámenie podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. Voči zamestnávateľovi je vedené trestné konanie na Okresnom riaditeľstve PZ Topoľčany podľa § 60 ods. 3 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. Zo strany žalobcu sú na žalovaného podané ďalšie dve súdne žaloby v súvislosti s pracovným pomerom na Okresnom súde Banská Bystrica pod spisovými označeniami 9Cpr/4/2015, 14Cpr/2/2015. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie Okresného súdu č. k. 20 Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016 a prvotné rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 20 Cpr/5/2013 - 198 zo dňa 14. 01. 2016 potvrdil.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalobca podané odvolanie odôvodňuje odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ako dôvod odvolania žalobca neuvádza nesprávne právne posúdenie veci, ako ani iný dôvod uvedený ustanovení § 365 CSP. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi, je oprávnený podané odvolanie posudzovať len s ohľadom na nesprávne zistený skutkový stav. Podľa žalovaného sa súd dostatočne vysporiadal so všetkými predloženými dôkazmi, na základe ktorých dospel k správnym skutkovým zisteniam. Počas celého konania uvádzali, že žalobca cielenými vopred uváženými krokmi po tom, čo mu žalovaný doručil

neplatné skončenie pracovného pomeru úmyselne vyvolával dojem „nevedomosti“ o výzve na nástup do zamestnania, pričom sa rovnako stránil akéhokoľvek kontaktu z jeho strany. Takémuto konaniu zo strany žalobcu nie je možné poskytnúť právnu ochranu, keďže sa jedná o porušenie základnej zásady pracovného práva uvedenej v čl. 2 Zákonníka práce. V časti odvolania A a B je zrejmé, že žalobca nesúhlasí s právnym posúdením skutočnosti, že náhrada mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru mu patrí len za obdobie od 17. 08. 2013 do 17. 10. 2013, ale trvá na tom, že súd je oprávnený túto náhradu mzdy nepriznať len za obdobie, ktoré presahuje 12 mesiacov. Keďže v danom prípade sa jedná len o právne posúdenie veci, ktoré odvolateľ neuvádza ako odvolací dôvod, odvolací súd nie je oprávnený túto skutočnosť posudzovať a v rozhodovaní by sa týmito odvolacími dôvodmi nemal zaoberať. Napriek tomu, žalovaný poukázal na právny názor odvolacieho súdu, ktorý vyjadril v uznesení zo dňa 24. 08. 2016, sp. zn. 14Cpr/3/2016, kde uviedol, že pokiaľ žalobca počas doby pri neplatnom skončení pracovného pomeru vykonával prácu u iného zamestnávateľa jedná sa o prekážku v práci na jeho strane, počas trvania ktorej mu táto náhrada mzdy nepatrí, s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. Cdo/204/2009 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS/36/2010, na ktoré v celom rozsahu odkazuje. S tvrdením žalobcu o povinnosti doručovať výzvu na nástup do zamestnania do vlastných rúk nesúhlasí, „do vlastných rúk“ je zamestnávateľ povinný doručovať len písomnosti, ktoré sa týkajú „vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru.“ Výzva na nástup do zamestnania však žiadnym takýmto dokumentom nie je. Postup predpokladaný žalobcom by nepomerne sťažoval komunikáciu medzi zamestnanci a zamestnávateľmi aj v bežných veciach, ktoré často krátko vyžadujú flexibilnejšiu komunikáciu v rámci plnenia pracovných úloh. Tak, ako pri bodoch A a B aj v tomto bode sa jedná len o právne posúdenie veci a nie o skutkové zistenia, ktoré jedinú ako dôvod odvolania uviedol žalobca. Tie boli v rámci konania zistené správne, keďže ani jedna zo strán nerozporovala skutočnosť, že zásielka bola doručovaná len „doporučene“, či skutočnosť, že žalovaný zaslal žalobcovi SMS - správu, ktorá výzvu na nástup do zamestnania obsahovala. Námiety žalobcu, že žalovaný, ako ani jeho právny zástupca sa nezúčastnili posledných štyroch pojednávaní na okresnom súde rovnako neobstoja, keďže tieto osoby takúto povinnosť nemajú. Navyše všetky listinné dôkazy boli zo strany žalovaného predložené už pri prvých úkonoch (vrátane výzvy na nástup do práce, čo však žalobca namieta). V časti odvolania ohľadom trestného oznámenia, začatia trestného konania a iných sporov vedených medzi stranami sporu nemajú tieto k tomuto konaniu žiaden súvis, preto sa k nim žalovaný nevyjadruje. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalobca v odvolaní priamo popisuje nesprávne zistený skutkový stav ohľadom predloženého dôkazu žalovaného, t. j. listovej zásielky zamestnávateľa s podacím číslom X. XXXXXXXXX S. zo dňa 30. 10. 2013. V odvolaní uvádza, že predmetný dôkaz bol žalovaným vytvorený účelovo, s poukazom na to, že predmetná listová zásielka bola predložená súdu v otvorenom stave a tvrdí, že žalovaný vymenil obsah listovej zásielky. Žalovaný vykonštruoval jeho tvrdenie o listovej zásielke dodatočne, až v jeho odvolaní, pretože v konaní pred okresným súdom takéto námiety neexistovali. Žalobca má za to, že predmetná listová zásielka obsahovala „potvrdenie o zrazených preddavkoch na daň za zamestnanca zo závislej činnosti za rok 2013“ doručovaného zamestnancovi na konci zdaňovacieho obdobia v roku 2013. Skutkový stav rozhodnutia okresného súdu bol zistený nesprávne z dôvodov, že v predmetnej listovej zásielke nešlo o výzvu na nástup do zamestnania a nebola žalobcovi doručená do vlastných rúk, preto predmetná listová zásielka je irelevantná a okresný súd sa ňou správne ani v prvom rozhodnutí zo dňa 14. 01. 2016 nezaoberal.

6. Žalobca podal odvolanie proti doplňujúcemu rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 20Cpr/5/2013 - 288 zo dňa 21. 09. 2017 s poukazom na to, že podal odvolania voči rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 20 Cpr/5/2013 zo dňa 24. 11. 2016. V odvolaní uviedol, že žalovaný v rozhodnutí na strane 3 v bode 6 uvádzajú, že nevedia akým zákonným a preukázateľným spôsobom sa má zamestnanec vyzvať na nástup do práce, keď žalovaný tvrdí, že v zákone sa priamo nespomína povinnosť zamestnávateľa preukázateľným spôsobom zamestnanca na nástup do práce vyzývať. Žalovaný v rozpore so svojím tvrdením, že nevie ako správne zaslť výzvu na nástup do zamestnania, údajne dňa 29. 10. 2013 zaslal výzvu na nástup do zamestnania a v ďalšom konaní sa odvoláva na túto údajnú výzvu na nástup. Podľa Zákonníka práce výzva zamestnávateľa zamestnancovi na nástup do práce je písomnosť, ktorá sa týka zmeny pracovného pomeru. Nakoľko zamestnávateľ dňa 07. 08. 2013 neplatne ukončil pracovný pomer, sa následná výzva na nástup do práce posudzuje ako zmena oproti predchádzajúcemu pracovnému stavu a táto písomnosť zamestnávateľa musela byť doručená zamestnancovi do vlastných rúk (nie telefonicky). V odvolaní uviedol, že žalovaný v rozhodnutí súdu na

strane 3 v bode 12 uvádzajú, že sa zásielka vrátila žalovanému dňa 17. 12. 2013 ako nevyzdvihnutá. Ďalej uviedol, že žalovaný dňa 13. 12. 2013, t. j. tri dni ešte pred vrátením nevyzdvihnutej zásielky, zasiela žalobcovi SMS - správu, na ktorú žalovaný odpovedal. Z časovej osi a z dokazovania v konaní je zrejmé, že žalovaný kontaktoval žalobcu SMS - správami. Ak by žalovaný dňa 29. 10. 2013 skutočne zasielal žalobcovi výzvu na nástup poštovým podnikom, poštový podnik pri doporučenej zásielke oznamuje odosielateľovi jej nedoručenie. Oznámenie poštového podniku o adresátovom neprevzatí zásielky by postačovalo žalovanému ako dôkaz o žalobcovom marení v doručení výzvy na nástup. Žalovaný preto nemal dôvod ešte pred týmto oznámením poštového podniku o prevzatí zásielky, zasielať žalobcovi SMS - správu, ak by údajná výzva na nástup dňa 29. 10. 2013 existovala. Z časovej osi je zrejmé, že zasielanie písomnej údajnej výzvy na nástup poštovým podnikom je fabulácia, pretože údajná výzva na nástup dňa 29. 10. 2013 neexistovala. Ďalej znova poukázal na to, že zásielka nebola doručovaná do vlastných rúk zamestnanca, má za to, že predmetná listová zásielka zo dňa 29. 10. 2013 obsahovala „Potvrdenie o zrazených preddavkoch na daň za zamestnanca zo závislej činnosti za rok 2013“, prípadne nevyzdvihnuté výplatné pásky zamestnanca, alebo vykonané prepravné zostavy žalovaného odosielané mzdovým oddelením žalovaného. V odvolaní predložený dôkaz listovej zásielky žalovaného, kde žalobca uvádza, že predmetný dôkaz bol žalovaným vytvorený účelovo. Napáda, že listová zásielka žalovaného bola žalovaným predložená súdu v otvorenom stave. Tvrdí, že žalovaný vymenil obsah listovej zásielky. Otvorenie a preukázanie obsahu listovej zásielky ako dôkazu mal vykonať súd, súd tento dôkaz nevykonal, nesprávne identifikoval skutkový stav. Opakovane uviedol, že súd môže náhradu mzdy primerane znížiť, príp. vôbec nepriznať a to len na žiadosť zamestnávateľa a len nad hranicu presahujúcu 12 mesiacov. Zamestnávateľ v konaní nežiadal, aby súd znižoval náhradu mzdy zamestnancovi, doba posudzovanej náhrady mzdy neprevyšuje dobu dvanástich mesiacov a nebolo dôvodné súdom skúmať, či zamestnanec mal akýkoľvek iný príjem, alebo inú prácu počas obdobia presahujúceho 12 mesiacov. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20Cpr/5/2013 - 288 zo dňa 21. 09. 2017 a sp. zn. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016 a prvotné rozhodnutie sp. zn. 20 Cpr/5/2013 - 198 zo dňa 14. 01. 2016 potvrdil.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny s poukazom na to, že súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Keďže vo svojom rozhodnutí č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 okresný súd opomenul žalobu v prevyšujúcej časti zamietnuť, túto skutočnosť len napravil doplňujúcim rozsudkom 20Cpr/5/2013 - 288. Poukázal na bod 10 rozhodnutia odvolacieho súdu 14Copr/3/2016 - 224, v ktorom súd uviedol, že žalobca počas doby po neplatnom skončení pracovného pomeru vykonával u iného zamestnávateľa prácu, čo by svedčilo o existencii prekážky na strane žalobcu vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy u žalovaného. Práve z týchto dôvodov okresný súd žalobcovi žalobu v prevyšujúcej časti nepriznal. Žalobca tendenčne opakuje svoje námietky. Žalobca obdržal výzvu na nástup do zamestnania nielen doporučenou zásielkou, ktorej obsah účelovo rozporuje (zásielku prevzal, otvoril na pošte a následne uviedol poznámku - prevzaté omylom a zásielka bola vrátená zamestnávateľovi ako neprevzatá v odbernej lehote), ale okrem iného aj SMS - správou. Skutočnosť, že o tejto SMS komunikácii vedel, keďže ju dosiaľ nepopiera, je dôkazom toho, že si už v tom čase bol vedomý výzvy na nástup do zamestnania zo strany žalovaného ako zamestnávateľa. Keďže žalobca z vlastnej iniciatívy odovzdal firemný mobilný telefón, žalovaný sa ho pokúšal kontaktovať na jeho súkromné telefónne číslo, ktoré uviedol pri nástupe do zamestnania. Viacnásobný kontakt bol neúspešný a osoba, ktorá telefón s uvedeným číslom obsluhovala sa počas všetkých pokusov prezentovala ako osoba odlišná od žalobcu. Z odpovedí tejto „neznámej“ osoby je zrejmé, že žalobca sa úmyselne stránil akéhokoľvek kontaktu so žalovaným, práve z dôvodu, aby mohol popierať doručenie oznámenia v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce o možnosti ďalej vykonávať prácu v zmysle pracovnej zmluvy. Týmto sa zámerne pokúšal predĺžiť časové obdobie, za ktoré by mu mala patriť náhrada mzdy. Žalovaný v konaní neuvádzal, že nevie ako správne zaslať výzvu na nástup do zamestnania, ako tvrdí žalobca. Žalovaný uviedol, že zákon nekonkretizuje žiaden presný špecifický spôsob, ktorý by bol záväzný pre takúto výzvu na nástup do zamestnania adresovanú zamestnancovi zo strany zamestnávateľa. Opätovne poukázal na to, že ako zásielku „do vlastných rúk“ je zamestnávateľ povinný doručovať len písomnosti, ktoré sa týkajú „vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru.“ Výzva na nástup do zamestnania však žiadnym takýmto dokumentom nie je. Doručovanie iných písomností neupravuje a preto môže byť uskutočnené viacerými spôsobmi. Výzva na nástup do zamestnania je faktickým právnym úkonom zamestnávateľa, rovnako ako aj oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní je faktickým právnym úkonom zamestnanca. Nejedná sa teda o právny úkon uvedený v § 38 Zákonníka práce, ktorý zakladá vznik, zmenu, zánik pracovného pomeru ako uvádza žalobca. V tomto smere poukázal na výklad podaný

v stanovisku občianskoprávneho kolégia, obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR zo dňa 09. 06. 2004, Cpin 4/2004. Ďalej uviedol, že aj napriek tomu, že každý má právo na súdnu ochranu, žalobca je z pohľadu žalovaného ukázkovým príkladom zneužívania práva vyplývajúceho z pracovnoprávnych vzťahov a konania v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na súdne konania o ktorých má žalovaný vedomosť, nakoľko v týchto súdnych konaniach sám žalobca poukazoval aj na iných zamestnávateľov, s ktorými vedie súdne spory, väčšinou na rovnakom základe, kedy žalobca svojím nedôstojným a provokačným správaním vyvolá ukončenie pracovného pomeru a s ohľadom na vyššie uvedené si následne odmieta prebrať zásielky za účelom marenia uplatnenia práv zo strany zamestnávateľov. V rozpore s akýmkoľvek dobrými mravmi tak hrubo zneužíva „pro - zamestnanecký“ Zákonník práce, ktorý chráni zamestnancov, čo je síce správne, nie je však správne zneužívanie práva spôsobom, akým ho zneužíva žalobca. V ďalšom uviedol zoznam žalôb žalobcu proti zamestnávateľom a to proti žalovanému v tomto konaní, spoločností: G. S., s. r. o., B. P., s. r. o., E., s. r. o., v celkovom počte 6 žalôb s tým, že žalovaný má vedomosť len o týchto konaniach, žalobca by však vedel sa vyjadriť aj k prípadným ďalším súdnym konaniam, ktoré vedie so svojimi (bývalými) zamestnávateľmi. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 288 zo dňa 21. 09. 2017 potvrdiť.

8. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v konaní sú rozhodujúce časové obdobia a dátumy, kedy mal žalovaný žalobcovi doručiť písomnosti, ktoré žalovaný zámerné neuvádza, stále predpokladá len jeho viaceré fabulácie o jeho vymyslených písomnostiach. Žalovaný tvrdí, že prvýkrát bol vyzvaný na nástup do práce dňa 29. 10. 2013 písomne, zásielka sa žalovanému 17. 12. 2013 ako nevyzdvihnutá vrátila, dňa 13. 12. 2013 mu bola zaslaná SMS - správa, na ktorú odpovedal, že nejde o jeho súkromné telefónne číslo. Opakovane poukázal, že z časovej osi jednoznačne vyplýva, že žalovaný dňa 13. 12. 2013, t. j. 4 dni ešte pred vrátením nevyzdvihnutej zásielky zasielal žalobcovi SMS - správu. To znamená, že žalovaný dňa 29. 10. 2013 nezaslal žalobcovi nástup do práce, ale inú písomnosť. Ku skutočnosti, že písomnosť žalovaného zo dňa 29. 10. 2013 nie je výzvou na nástup svedčia ďalšie závažné skutočnosti, okrem iného že písomnosť nebola doručovaná do vlastných rúk zamestnanca. Závažným porušením zákonnosti je aj skutočnosť, že žalovaný predkladá súdu otvorenú rozlepenú listovú zásielku ako dôkaz. Vo svojom vyjadrení zo dňa 22. 11. 2017 žalovaný tvrdí, že otvorenú rozlepenú listovú zásielku odoslal žalovanému späť žalobca, čo jednoznačne svedčí o zmätenosti žalovaného z dôvodu, že boli opäť odhalené jeho nekalé praktiky. Žalovanému sa jeho listová zásielka vrátila 17. 12. 2013 od poštového podniku ako omylom prevzatá zásielka a prijatá príjemcom, pretože žalobca zásielku osobne neprebral, ani objektívne nemohol prevziať listovú zásielku z dôvodu, že žalobca nebol prítomný na Slovensku, bol v zahraničí. Ak skutočne bola obsahom listovej zásielky výzva k nástupu do práce, žalovaný nemal dôvod listovú zásielku otvárať a rozliepať. Tvrdí, že je isté, že žalovaný obsah listovej zásielky vymenil. Otvorenie a preukázanie obsahu listovej zásielky ako dôkazu mal vykonať súd. Takémuto účelovému konaniu žalovaného nasvedčujú fakty, že priamo vedúci personálni pracovníci žalovaného porušili priestupkový zákon č. 372/1992 Zb. § 49 ods. 1 písm. d) a je voči nim vedené trestné konanie na Okresnom riaditeľstve PZ v Topoľčanoch a priestupkový spis bol predložený Okresnému úradu Topoľčany. V súčasnosti konanie preveruje Okresná prokuratúra Topoľčany. Žalovaný svoje tvrdenie o listovej zásielke vykonštruoval dodatočne až v jeho odvolaní. Nakoľko rozhodovania súdov trvajú a vyžadujú určité časové obdobie žalobca ako zamestnanec je posudzovaný podľa Zákonníka práce. Je vecou a na rozhodnutí žalobcu s akým zamestnávateľom sú pre neho výhodnejšie zmluvy.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že žalobca vo svojom vyjadrení neustále opakuje svoje predošlé tvrdenia, pričom nepredkladá žiadne nové skutočnosti a to zjavne tendenčne s cieľom dosiahnuť rozhodnutie vo svoj prospech. V prvom rade uvádza, že žalovaný nemal dôvod zasielať žalobcovi SMS - správu ešte pred oznámením poštového podniku o neprevzatí zásielky, ak údajná výzva na nástup dňa 29. 10. 2013 existovala. Toto jeho tvrdenie však žiadnym spôsobom nepreukazuje skutočnosť, ktorú súdu predkladá a to, že zásielka, ktorá sa žalovanému dňa 17. 12. 2013 vrátila ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote obsahovala inú písomnosť a nie výzvu na nástup do zamestnania. Žalovaný naďalej zotrúva na svojich vyjadreniach, že skutočne zaslal žalobcovi dňa 29. 10. 2013 zásielku, ktorá obsahovala výzvu na nástup do zamestnania, pričom tým, že žalobca mal na základe svojej žiadosti predĺženú odbernú lehotu, ktorá sa mu na základe toho predĺžila o ďalších 30 dní a žalobca si zásielku po uplynutí dlhšieho času, počas ktorého už bola zásielka na pošte dosiaľ nevyzdvihol a rovnako v tom čase ani do zamestnania nenastúpil je dôvodom toho, prečo sa žalovaný rozhodol žalobcu ešte dňa 13. 12. 2013 kontaktovať formou SMS - správy na jeho súkromné telefónne číslo. Žalobca

viacnásobne upriamuje pozornosť na predloženú otvorenú listovú zásielku zo strany žalovaného, pričom po vrátení zásielky žalovanému s vyznačením „neprevzatá v odbernej lehote“ bolo zrejme, že žalobca túto zásielku prevzal, avšak po jej otvorení a oboznámení sa s obsahom jej vrátenie účelovo zmaril. Na doručenke je prítom riadne žalobca podpísaný s dátumom prevzatia 18. 11. 2013, tieto údaje sú následne prečiarknuté s poznámkou „prevzaté omylom“ a dodatkom „predĺžená odberná lehota.“ Porovnaním podpisu na doručenke s ostatnými podpismi žalobcu je zrejme, že sa jedná o jeho podpis a teda zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote, ale jej prevzatie bolo žalobcom odopreté podľa § 34 zákona o poštových službách. Keď žalobca vo svojom vyjadrení tvrdí, že takúto zásielku osobne neprebral a ani objektívne prebrať nemohol a to z dôvodu, že sa v rozhodnom období, konkrétne teda by to mal byť deň 18. 11. 2017, kedy bola táto zásielka podpísaná sa zdržiaval v zahraničí, toto jeho tvrdenie nemožno považovať za relevantné a to z dôvodu, že ho žiadnym spôsobom nepreukázal a nepredložil o tom ani žiaden dôkaz. Žalovaný takúto zásielku v žiadnom prípade neotváral ani nevymieňal jej obsah a toto jeho tvrdenie podporuje aj samotná listová zásielka, ktorá je tomto prípade listovým dôkazom. Trvá na svojich podaniach, navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom potvrdiť.

10. V dôsledku odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu 997,20 Eur brutto v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia odmietol podľa § 386 písm. b) CSP, dopĺňací rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 288 zo dňa 21. 09. 2017 podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016 vo výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a v tejto časti rozsudok vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 a 3 CSP.

11. Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že v súdnej veci súd prvej inštancie čiastočným rozsudkom č. k. 20Cpr/5/2013 - 64 zo dňa 21. 01. 2014 rozhodol vo vzťahu k neplatnosti výpovede z pracovného pomeru tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe žalovaným voči žalobcovi listom zo dňa 07. 08. 2013 je neplatné a zároveň určil, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 25. 03. 2014. V ďalšom konaní súd prvej inštancie rozhodoval o nároku žalobcu, ktorým sa domáhal náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 17. 08. 2013 do 22. 01. 2014 vo výške 2.274,94 Eur. Súd prvej inštancie prvýkrát o nároku žalobcu z titulu náhrady mzdy rozhodol rozsudkom č. k. 20Cpr/5/2013 - 198 zo dňa 14. 01. 2014, ktorý rozsudok na odvolanie žalovaného uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 14CoPr/3/2016 - 244 zo dňa 24. 08. 2016 bol zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie a z dôvodu, že súd prvej inštancie náležite nezistil skutkový stav veci s prihliadnutím na dôkazy doložené do spisu, keď súd prvej inštancie tieto dôkazy ani nevykonal. Následne súd prvej inštancie vo veci vytyčil pojednávanie na deň 24. 11. 2016, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu ako aj znaleckým posudkom a ostatnými písomnými dôkazmi zo spisu a vo veci znova rozhodol. Žalobe žalobcu vyhovel v časti o zaplatenie 997,20 Eur brutto a rozhodol o trovách konania. Keďže súd prvej inštancie rozsudkom, ktorý bol vyhlásený súdom na pojednávaní dňa 24. 11. 2016 nerozhodol o celom žalobnom návrhu žalobcu vo vzťahu k uplatnenej náhrade mzdy, odvolací súd vrátil vec bez meritórneho prejednávania súdu prvej inštancie na postup v zmysle § 225 CSP, teda aby súd prvej inštancie dopĺňujúcim rozsudkom rozhodol o tej časti predmetu konania, o ktorej nerozhodol na pojednávaní dňa 24. 11. 2016. Súd prvej inštancie následne vo veci vytyčil pojednávanie na deň 21. 09. 2017 a dopĺňacím rozsudkom žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 24. 11. 2016 a rovnako proti dopĺňaciemu rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 21. 09. 2017.

12. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že pokiaľ žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 20Cpr/5/2013 - 244 zo dňa 24. 11. 2016, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu 997,20 Eur brutto v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ako to nepochybne vyplýva aj z jeho odvolania, je žalobca osobou neoprávnenou podať odvolanie proti tomuto výroku rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 386 písm. b) CSP, keďže vo vzťahu k tomuto výroku rozsudku súdu prvej inštancie bol žalobca

úspešnou stranou. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Je nepochybné, že v horeuvedenom výroku rozsudku súdu prvej inštancie bolo vyhovené žalobcovi v časti o zaplatenie sumy 997,20 Eur brutto ako náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a teda týmto odvolaním napadnutým výrokom bolo rozhodnuté v prospech žalobcu a z tohto dôvodu žalobca nie je oprávnenou stranou sporu podať odvolanie voči výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Z týchto dôvodov preto bolo potrebné, aby odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol.

13. Vo vzťahu k dopĺňaciemu rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol, žalobca bol stranou sporu oprávnenou podať odvolanie, preto odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie a to dopĺňaciemu rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

14. V zmysle § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Na základe podaného odvolania žalobcu, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody žalobcu uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení dopĺňacieho rozsudku poukázal na to, že mal za to, že žalobcovi prislúchal len nárok na náhradu mzdy za priznané obdobie (od 17. 08. 2013 do 17. 10. 2013 vo výške 997,20 Eur), čo odôvodnil v rozsudku zo dňa 24. 11. 2016. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 24. 11. 2016 nepochybne vyplýva, že súd považoval z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia za dôvodný len nárok žalobcu uplatnený za obdobie od 17. 08. 2013 do 17. 10. 2013, čo v konaní medzi stranami sporu sporné nebolo. Odvolací súd k odvolacím dôvodom žalobcu uvádza, že na základe doplneného dokazovania dospel súd prvej inštancie k správneho zisteniu skutkového stavu, keď aj z výpovede samotného žalobcu vyplýva, že od neplatného skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe dané žalovaným žalobcovi bol žalobca zamestnaný, vykonával práce pre iné subjekty, pričom od októbra 2013 až do januára 2014 vykonával prácu vodiča medzinárodnej kamiónovej prepravy pre spoločnosť G. S., s. r.o., pričom práve s prihliadnutím na takto zistený skutkový stav odvolací súd opakovane poukazuje na to, že potreba náhrady mzdy, ktorá zamestnancovi patrí podľa ustanovenia § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. v znení platnom ku dňu neplatného skončenia pracovného pomeru (ďalej len „Zákonník práce“) je vyvolaná tým, že zamestnávateľ po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru a to či už výpoveďou, okamžitým zrušením alebo skončením v skúšobnej dobe prestal prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy i napriek tomu, že zamestnanec trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. V súdnej veci nebolo sporné, že žalobca ako zamestnanec oznámil žalovanému ako svojmu zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že k strate na zárobku následkom nesplnenia povinnosti zamestnávateľa prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy môže u zamestnanca prísť len za situácie, že sám je pripravený, ochotný a schopný prácu vykonávať podľa pracovnej zmluvy. Doplnením dokazovania súd prvej inštancie nepochybne mal preukázané, že u žalobcu existovala prekážka, aby mohol ako zamestnanec, vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy u žalovaného, keďže žalobca počas doby,

za ktorú sa domáhal náhrady mzdy vykonával prácu u iného zamestnávateľa. Teda bolo preukázané, že u žalobcu existovala prekážka vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy pre žalovaného. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/204/2009 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 36/2010. Teda už len na základe takto zisteného skutkového stavu rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom odvolací súd nemohol podrobiť prieskumu správnosti rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 24. 11. 2016 vo výroku I. - ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy sumu 997,20 Eur, keďže žalovaný proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nepodal a žalobca bol osobou neoprávnenou podať odvolanie voči tomuto rozhodnutiu. Z konania pred súdom prvej inštancie ako aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie však nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť titulom náhrady mzdy sumu 997,20 Eur z dôvodov, že žalovaný uznal nárok žalobcu na náhradu mzdy za priznané obdobie, t. j. za obdobie od 17. 08. 2013 - 17. 10. 2013, pričom výška náhrady za toto obdobie bola predmetom znaleckého dokazovania a podľa výpočtu uvedeného v znaleckom posudku predstavovala čiastku 997,20 Eur brutto, ktorý výpočet strany sporu v konaní nerozporovali. Súd prvej inštancie správne ustálil skutkový stav, ako aj právne posúdenie, že žalobca nemohol práce u žalovaného vykonávať vzhľadom k tomu, že bol v riadnom pracovnom pomere u inej spoločnosti a prácu mohol začať vykonávať až v januári 2014, kedy s ním bol skončený pracovný pomer v skúšobnej dobe. Z týchto dôvodov preto žalobcovi ani neprináleží nárok na náhradu mzdy za obdobie prevyšujúce obdobie od 17. 08. 2013 do 17. 10. 2013, za ktoré súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru z dôvodov uznania tohto nároku žalovaným. Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že zistené skutočnosti v konaní pred súdom prvej inštancie uvedené v bode 22 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie preukazujú, že žalobca nemal skutočný záujem pokračovať v práci u žalovaného, pričom dospel aj správne mu záveru, že žalovaný preukázal, že vyzýval žalobcu na nástup do práce, pričom žalobca zmaril svojim prístupom kontakt so žalovaným, s ktorým vyhodnotením skutkového stavu sa odvolací súd v plnom rozsahu tiež stotožňuje. K námietke žalobcu o spôsobe doručovania výzvy na nástup do zamestnania, že takáto výzva mala byť žalobcovi doručená do vlastných rúk a bola doručovaná žalobcovi iba doporučené s následným tvrdením, že doporučená zásielka doručovaná žalobcovi dňa 30. 10. 2013 neobsahovala výzvu na nástup do zamestnania, žalobcom v konaní žiadnym spôsobom preukázaná nebola, odvolací súd poukazuje na to, že je nepochybné, že žalobca prevzal zásielku doručovanú žalovaným prostredníctvom Slovenskej pošty, pričom túto zásielku žalobca aj prevzal a to dňa 30. 10. 2013, čo nepochybne vyplýva zo samotnej doručky (v spise na č. I. 35) a nakoniec aj z výpovede žalobcu. Je právne bezvýznamné, že žalobca následne nechal zásielku uložiť na pošte; práve s prihliadnutím na konanie žalobcu je potrebné považovať túto zásielku za doručení už dňom 30. 10. 2013, keďže je nepochybné a to z obsahu doručky v spise na č. I. 35 a z výpovede žalobcu v konaní pred súdom, že svojím konaním zmaril doručenie tejto zásielky riadne. Je preto potrebné považovať túto zásielku za doručení. S prihliadnutím však k zistenej skutkovej okolnosti a vzhľadom na to, že bolo preukázané (rovnako z výpovede žalobcu), že žalobca v rozhodnom období bol zamestnaný v riadnom pracovnom pomere u iného zamestnávateľa a teda u žalobcu existovala prekážka výkonu práce u žalovaného počas toho istého obdobia je skúmanie prevzatia zásielky, spôsobu doručenia zásielky - výzvy na nástup do práce, ako aj vyhodnotenia SMS - správy zo dňa 13. 12. 2013 právne bezvýznamné. Námietky žalobcu v tomto smere sú vo vzťahu k právne mu posúdeniu právne bezvýznamné. Odvolací súd však uvádza, že preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie skutkový stav na základe vykonaných dôkazov, aj čo sa týka konania žalovaného a konania žalobcu vo vzťahu k nástupu do práce vyhodnotil správne. Z týchto dôvodov odvolanie žalobcu nemožno považovať za dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (doplniaci rozsudok zo dňa 21. 09. 2017) preto odvolací súd z dôvodov vecnej správnosti v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

17. Odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu postupom v zmysle § 379 písm. a) CSP aj závislý výrok a to výrok o trovách konania. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd rozhodol o trovách konania neurčito, keď rozhodol, že žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v konaní, pričom vo výroku samom nešpecifikoval pomer úspechu. V odôvodnení rozhodnutia k tomuto výroku súd prvej inštancie len uviedol, že priznal nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v konaní podľa § 262 ods. 1 CSP, pričom predmetom žaloby bola náhrada mzdy, ktorú požadoval žalobca podľa znaleckého posudku vo výške 2.274,49 Eur brutto, vyhovené bolo žalobe v časti a priznaná suma 997,20 Eur, zároveň uviedol, že o výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 262 ods. 2 CSP. Odvolací súd vytýka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ako aj jeho odôvodneniu, čo sa týka trov konania okrem

nepreskúmateľnosti rozhodnutia, keďže súd vo výroku nerozhodol v akom pomere priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania aj nesprávne právne posúdenie, keďže z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd vo veci neaplikoval správne ustanovenie týkajúce sa náhrady trov konania, keď súd prvej inštancie vo veci mal správne aplikovať ustanovenie § 255 CSP, podľa ktorého súd prizná náhrady trov konania strane sporu podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že predmetom konania je žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal jednak určenia, že skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe žalovaným voči žalobcovi listom zo dňa 07. 08. 2013 je neplatné a určenia, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, o ktorej časti žaloby súd rozhodol čiastočným rozsudkom zo dňa 21. 01. 2014. V ďalšom konaní súd rozhodoval o nároku žalobcu, ktorým sa domáhal náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru v sume 2.274,49 Eur a v tejto časti bol úspešný žalobca, čo do sumy 997,20 Eur. Pri rozhodovaní o trovách konania preto súd prvej inštancie musí rozhodovať o trovách celého konania, čo sa týka určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru ako aj náhrady mzdy. V ďalšom konaní preto súd prvej inštancie rozhodne o trovách konania postupom v zmysle § 255 CSP, pričom rozhodne najprv o nároku na náhradu trov konania pri aplikácii ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, avšak za použitia ustanovenia § 255 CSP. Až následne v prípade, že niektorej strane sporu prizná nárok na náhradu trov konania voči protistrane, rozhodne o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením. Súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov celého konania vrátane trov odvolacieho konania, vzhľadom na to, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania zrušil.

18. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).